

**Розважання до літургійних читань від
Журналу Скинія на цей тиждень
українською мовою**

16 - 22 травня
Юліанський календар (Старий стиль)

Зміст

<u>Етапи розважань</u>	<u>2</u>
<u>16 травня</u>	<u>3</u>
<u>17 травня</u>	<u>7</u>
<u>18 травня</u>	<u>12</u>
<u>19 травня</u>	<u>16</u>
<u>20 травня</u>	<u>19</u>
<u>21 травня</u>	<u>23</u>
<u>22 травня</u>	<u>26</u>
<u>Що таке Журнал Скинія?</u>	<u>29</u>

Просимо не поширювати файл без дозволу журналу Скинія

Етапи розважань

Подаємо схематичні підказки щодо кожного кроку розважання над Словом Божим. [Більше читайте тут.](#)

1. Читання

- Прочитай текст
- Про що він говорить?
- Встанови контекст
- Заглянь у коментарі
- Знайди фразу-ключ

2. Розважання

- Яке моє тут і тепер?
- Що Слово каже мені?
- Підключи уяву
- "Пережовуй" текст
- Слово і моє життя

3. Молитва

- Що я скажу у відповідь?
- Визнання і прохання
- Подяка і прослава
- Молитва Словом
- Моя участь у Літургії

4. Споглядання

- Заклик до навернення
- Зараз я мовчу
- Я в Божій присутності
- Тепер керує Він

Біблійні читання та розважання

16 травня

Неділя Мироносиць

Діян 6, 1-7

Мк 15,43 - 16,8

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 6, 1-7

Тими ж днями, коли учнів ставало дедалі більше, зчинилось нарікання гелленістів на євреїв, що вдів їхніх занедбано в щоденній службі.

Тоді дванадцяттеро прикликали громаду учнів і сказали: «Не личить нам лишити слово Боже і при столах служити. Нагледіть собі, отже, з-поміж вас, брати, сімох мужів доброї слави, повних Духа та мудрости, а ми їх поставимо для цієї служби; самі ж ми будемо пильно перебувати у молитві і служінні слова.»

Вподобалось це слово всій громаді й вибрали Стефана, мужа, повного віри і Святого Духа, Филипа, Прохора, Ніканора, Тимона, Пармена та Миколая, прозеліта з Антіохії, і поставили їх перед апостолами і, помолившись, поклали на них руки. І росло слово Боже та множилось

число учнів у Єрусалимі вельми, і велика сила священників були слухняні вірі.

Євангеліє від Марка 15,43 - 16,8

Йосиф Ариматейський, поважний радник, що й сам очікував Божого Царства, прибув і, сміливо ввійшовши до Пилата, попросив тіло Ісуса. Пилат же здивувався, що вже вмер; і прикликавши сотника, спитав його, чи давно помер. Довідавшись від сотника, він видав Йосифові тіло; а Йосиф, купивши полотно, зняв його, обгорнув полотном і поклав його у гробі, що був висічений у скелі; потім прикотив камінь до входу гробу;

Марія ж Магдалина й Марія, мати Йосифа, дивились, де його покладено. Якже минула субота, Марія Магдалина, Марія, мати Якова, та Саломія купили пахощів, щоб піти та намастити його. Рано-вранці, першого дня тижня, прийшли вони до гробу, як сходило сонце, та й говорили між собою: Хто нам відкотить камінь від входу до гробу? Але поглянувши, побачили, що камінь був відвалений, - був бо дуже великий.

Увійшовши до гробу, побачили юнака, що сидів праворуч, одягнений у білу одежу, - і вжахнулись. А він до них промовив: Не жахайтеся! Ви шукаєте Ісуса Назарянина, розп'ятого Він воскрес, його нема тут. Ось місце, де його були поклали. Але йдіть, скажіть його учням та Петрові, що випередить вас у Галилеї: там його побачите, як він сказав

вам. І вони, вийшовши, втекли від гробу, бо жах і трепет огорнув їх, і нікому нічого не сказали, бо боялися.

Розважання від Скинїї

Своїм Євангелієм св. Марко повертає нас сьогодні до Ісусового гробу, щоб ми знову й знову могли стати свідками Христового Воскресіння, разом із жінками дивлячись на порожній гріб і чуючи звістку Ангела: *Він воскрес, його нема тут.* У неділю Мироносиць у центрі уривка стоять три жінки: Марія Магдалина, Марія Яковова та Соломія, які, поборовши в собі страх перед римськими вояками й перед юдеями, що вважали Ісуса пройдисвітом і переступником Закону, прийшли намастити тіло свого померлого Вчителя, щоб довершити обряд поховання.

Марко зображає жінок, заклопотаних тим, хто відкотить їм камінь від Ісусового гробу, і тримає читача в напрузі до кінця. Вони приходять до гробу, де їх, а водночас і нас, читачів Євангелія, чекає велика несподіванка...

Жінки стали першими, хто почув про Ісусове Воскресіння. Марко пише, що вони, усупереч Ангелу, *нікому нічого не сказали, бо боялися.* Боялися бути висміяними чи заарештованими за розголошення такої нечуваної новини... А найдивнішим є те, що саме це речення є останнім в оригінальному тексті Євангелія від Марка. Схиляючись до думки про те, що Марко свідомо закінчив своє Євангеліє на такому несподіваному акорді, кожного

разу, коли читаю цю кінцівку, відчуваю певний виклик. Немовби це я стою біля порожнього Ісусового гробу й чую звістку Ангела. Це виклик для моєї особистої віри – не бачачи Воскреслого, повірити у Воскресіння.

Упевнена, що жінки-мироносиці не довго зі страху мовчали про те, що бачили. Втеча була радше першою реакцією на щось неочікуване. Їм слід було вже у своєму серці повернутися до Галилеї й пригадати собі пророцтва Ісуса щодо Його страждань, смерті й Воскресіння і, співставивши все з порожнім гробом, – повірити в здійснення пророцтва. Сьогодні, після 2000-ліття християнства, маючи безліч свідчень про Христове Воскресіння, ми покликані наново стати біля порожнього гробу й, дивлячись на похоронні полотна, а водночас і на власне життя, вірити в Христове й наше Воскресіння.

17 травня

Понеділок

Діян 6,8 - 7,5. 47-60

Ів 4, 46-54

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 6,8 - 7,5.47-60

Стефан же, повний благодаті й сили, творив чуда й великі знаки в народі.

І встали деякі з синагоги, так званої лібертинів, киренеїв, олександрійців, а й з Кілікії та з Азії і сперечалися із Стефаном, але не могли встоятися супроти мудрости й духа, що ним говорив.

Тоді вони підмовили людей, щоб сказали: «Ми чули, як він говорив образливі слова проти Мойсея та проти Бога.» І підбурили народ, старших та книжників і, наскочивши, схопили і привели його в синагогу. Там вони поставили свідків, які говорили: «Цей чоловік не перестає говорити проти цього святого місця та Закону. Ми чули, як він говорив, що Ісус, отой Назарянин, зруйнує це місце й переінакшить звичаї, які Мойсей був передав нам.»

І коли всі, що засідали в синагозі, пильно дивилися на нього, бачили його обличчя, немов обличчя ангела. А

первосвященик спитав: «Чи воно справді так?» Він же відповів: «Мужі брати й отці, слухайте: Бог слави з'явився батькові нашому Авраамові, як він ще був у Месопотамії, перш ніж він оселився у Харані, і сказав до нього: Вийди з землі твоєї і з роду твого, і йди в землю, яку покажу тобі. Тоді він вийшов з Халдейської землі й оселився у Харані; а звідси, як умер його батько, (Бог) переселив його у цю землю, в якій живете нині. І не дав йому в ній спадщини ані на ступінь ноги, але обіцяв дати її йому в посілість, і його потомкам після нього, хоч у нього й не було дитини.

А Соломон збудував йому дім. Та не в рукотворених проживає Всевишній як пророк говорить: Небо - престол мій, земля ж - підніжок ніг моїх. Який дім ви мені збудуєте, каже Господь, або яке місце мого відпочинку? Хіба то не моя рука створила те все? Ви, твердошиї та необрізані серцем і вухом! Ви завжди противитеся Духові Святому! Які батьки ваші, такі й ви. Кого з пророків не гонили батьки ваші? Вони вбили тих, що наперед звіщали прихід Праведного, якого ви тепер стали зрадниками й убивцями; ви, що одержали закон через звістування ангелів, але не зберігали його.»

Почувши це, вони розлютилися своїм серцем і скреготали зубами на нього. (Стефан же), повний Духа Святого, дивлячись у небо, побачив славу Божу й Ісуса, який стояв по правиці Бога, і мовив: «Ось бачу відкрите небо і Сина Чоловічого, який стоїть по правиці Бога.» Вони ж закричали голосом великим і, затуливши вуха свої, кинулись на нього

разом та вивели за місто, і почали каменувати. Свідки ж поклали свою одягу у ногах хлопця, що звався Савло. І каменували Стефана, який взивав, мовивши: «Господи Ісусе, прийми дух мій!» А впавши на коліна, закликав сильним голосом: «Господи, не постав їм цього за гріх!» І промовивши це, смертю заснув.

Євангеліє від Івана 4, 46-54

Він же подався знов у Кану Галилейську, де ото був перетворив воду на вино. А був один царський урядовець, син якого слабував у Капернаумі. Зачувши, що Ісус прибув з Юдеї в Галилею, прийшов він до нього та й заходився просити, аби прибув і оздоровив його сина, той бо мав уже вмирати.

Ісус і каже до нього: «Не увіруєте, якщо не побачите чудес та див!» А царський урядовець йому: «Господи, зійди, заки вмере моя дитина!» Промовив Ісус до нього: «Іди, син твій живий.» Повірів чоловік слову, що вирік йому Ісус, та й пішов собі. А коли був уже в дорозі, слуги, що йому назустріч вийшли, сказали йому, що син його живий-здоровий. Він же спитав їх, о котрій годині йому полегшало. «Учора ввечері о сьомій годині пропасниця його полишила», - сказали вони йому.

І зрозумів батько, що о тій самій годині сталося те, коли ото Ісус йому сказав: «Син твій живий.» І увірував сам, та й

увесь дім його. Це ж друге чудо вчинив Ісус, повернувшись з Юдеї у Галилею.

Розважання від Скинїї

Звернімо увагу, що в сьогоднішньому Євангелії щонайменше 6 разів використовується слово син. Але в оригінальному грецькому тексті цього уривку маємо два значення: *υἱόν* (*гюйОн*), що перекладається як *син*, та *παιδίον* (*пайдиОн*), що перекладається як *дитина, немовля, молодий раб, дитина-раб*.

Згадаймо, що чоловік-батько, який пішов просити про зцілення сина, управляв царським двором. На той час це була відповідальна та поважна посада, тому скоріш за все батько був впливовою людиною, давав накази підлеглим, контролював їх виконання, більшість часу проводив на роботі, і скоріш за все дома також атмосфера була така, як на роботі. Тому сам батько, а пізніше слуги, називають сина не *сином*, а *пайдиОн*, тобто *молодим рабом*. І ця дитина вмирала.

В духовному сенсі використання цих двох слів можна тлумачити як вплив, контроль, керування, намагання зробити якомога краще для своїх дітей, вирішування за них, ким їм стати, з ким одружитись, де вчитись, де працювати, з ким приятелювати і т. д. Своєю надмірною опікою або контролем, недовірою батьки вбивають в своїх дітях особистостей. Маю кілька знайомих, які схожі на цих

помираючих дітей. Та моїм знайомим вже за 40 років, а їх батьки все ще намагаються контролювати їхні дії, тобто своїх дорослих дітей. І ці дорослі діти мають купу комплексів і нереалізованих можливостей через надмірний контроль батьків.

Цікаво, що Ісус говорячи: *Іди, син твій живий*, використовує слово *гюйОс*, що має єдине значення: *син*. В духовному сенсі це означає, що Господь повернув не тільки життя цій дитині, але й гідність бути сином, а не рабом. Господь хоче зцілити наші душевні зранення, зцілити від слабкостей та комплексів, повернути гідність Божих синів і дочок.

18 травня

Вівторок

Діян 8, 5-17

Ів 6, 27-33

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 8, 5-17

Так і Филип, прийшовши в місто Самарію, проповідував їм Христа. А народ однодушне уважав на те, що Филип говорив, слухаючи його й бачивши ті знаки, що він чинив, бо з багатьох виходили нечисті духи, що в них були, кричачи голосом великим, і сила паралітиків та кривих видужувала. Радість же була велика в тім місті.

А був перед тим у тому місті один чоловік, Симон на ім'я, що займався чаклунством і дивував люд самарійський та видавав себе за щось велике. За ним усі від найменшого до найбільшого слідом ходили, кажучи: «Цей чоловік - сила Бога, що її звать великою.» Отож вони до нього були уважні, бо він довго дивував їх чарами своїми.

Та як повірили Филипіві, що звіщав їм царство Боже й ім'я Ісуса Христа, христились чоловіки й жінки. Увірував тоді й сам Симон і, охристившись, перебував з Филипом; а бачивши знаки й великі чуда, що робились, дивувався.

Довідавшись, що Самарія прийняла слово Боже, апостоли, які були в Єрусалимі, послали до них Петра і Йоана. Ці прийшли й помолилися за них, щоб вони прийняли Духа Святого, бо він ще не зійшов був ні на кого з них, а лише були охрищені в ім'я Господа Ісуса. Тоді поклали на них руки, і вони прийняли Святого Духа.

Євангеліє від Івана 6, 27-33

«Працюйте не на ту їжу, яка проминає, лише на ту їжу, яка залишається на життя вічне, - яку як дасть вам Син Чоловічий, бо його Бог Отець назнаменував.»

Вони ж мовили до нього: «Що робити нам, щоб діла Божі чинити?» А Ісус відповів і сказав їм: «Діло Боже - вірувати в того, кого він послав.» Тоді вони йому: «Який же знак твориш ти, щоб ми побачили й увірували в тебе? Що вчиниш? Батьки наші манну в пустині споживали, як ото написано: Дав їм хліб з неба їсти.»

Ісус же сказав їм: «Істинно, істинно говорю вам: Не Мойсей дав хліб вам з неба, лише Отець мій дає вам хліб правдивий з неба. Божий бо хліб той, що з неба сходить і життя світові дає.»

Розважання від Скинії

Працювати на їжу, яка проминає – зосередитися на своїх земних потребах, вкладати свій час і сили в матеріальні речі, які не є ні добрими, ні поганими і не приносять користі

людській душі. Життя людини вартісніше від їжі і одягу, а її праця не може обмежуватися тільки забезпеченням. Ісус закликає вкладати зусилля у здобуття їжі, яка залишиться на вічне життя. Говорить людям про духовні речі, пошук свого покликання і виконання Божої волі. Спонукає думати про щось більше, ніж земні турботи.

Що мені робити, щоб виконувати Божу волю? Це питання ставить собі кожен християнин. На нього немає універсальної відповіді, яка би підійшла усім. На нього немає постійної відповіді. Кожного дня, у різних ситуаціях вона буде іншою. Обнадіює те, що Господь завжди має відповідь на це питання і готовий відкрити її тим, хто хоче почути. Бог промовляє до нас через Святе Письмо і духовні читання, слово проповіді і людську пораду, посилає мудрі думки і мир у серце, скеровує нас через події та обставини. Людина так мало може контролювати у своєму житті, а Господь є понад усім. Якщо Він відкриває двері, ніхто вже їх не зможе закрити, а коли закриває, ніхто вже не відчинить. *Коли Господь та не буде дому, – дарма працюють його будівничі. Коли Господь не зберігає міста, – дарма пильнує сторож* (Пс 127,1). У кого, як не в Бога шукати відповіді на свої питання, просити поради і допомоги?

Ісус відповідає людям, що для того, щоб могли розпізнавати і виконувати Божу волю, спочатку потрібно повірити в Божого Сина. Немає іншого вчителя, крім Ісуса, немає іншого посередника між Богом і людьми, немає іншого Спасителя.

Спочатку віра, потім – діла. Нічого доброго сама від себе людина вчинити не може. Плодом віри є виконання Божої волі. І ознакою того, що віра справді є живою.

19 травня

Середа

Діян 8, 18-25

Ів 6, 35-39

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 8, 18-25

Якже побачив Симон, що через накладання апостольських рук дається Дух, приніс їм гроші і каже: «Дайте й мені таку владу, щоб той, на кого я покладу руки, прийняв Святого Духа.» Петро ж сказав до нього: «Срібло твоє нехай з тобою буде на погибіль, бо ти за гроші думав придбати дар Божий. Нема тобі у цій справі ні частки, ні спадщини, бо твоє серце не праве перед Богом. Покайся, отже, за лукавство своє і проси Господа, може буде відпущена тобі ця думка твого серця; бо ти, як бачу, в гіркій жовчі і путах неправди.» А Симон відповів, кажучи: «Моліться ви до Господа за мене, щоб на мене ніщо не найшло з того, що ви сказали.» Отож, вони, засвідчивши і звістивши слово Господнє, повернулися в Єрусалим, і благовістили чимало сіл самарійських.

Євангеліє від Івана 6, 35-39

Ісус же їм: «Я - хліб життя. Хто приходить до мене - не голодуватиме; хто в мене вірує - не матиме спраги ніколи. Та я сказав був вам: Ви й бачили мене, а не віруєте. Усе, що

Отець мені дає, прийде до мене, і того, хто до мене прибуде, я не відкину; бо зійшов я з неба не для того, щоб волю власну чинити, а волю того, хто мене послав. Оце ж воля того, хто мене послав: щоб з усього, що він дав мені, я нічого не погубив, лише воскресив його останнього дня.»

Розважання від Скинії

Симон, який пропонує гроші за дари Божі, в значній мірі ілюструє тип мислення, який широко побутує в християнських середовищах, зокрема такий: *нам потрібно заслужити, віддати певну ціну, аби бути в благодаті*. І як би це абсурдно не звучало, але одне із основних завдань Ісуса, – це руйнування цієї логіки. Я б навіть зауважив, що основна категорія людей, яка дратувала Ісуса, – це фарисеї. Власне, фарисейський спосіб життя й базувався на виконанні закону.

Мені завжди дивно, що найбільшу любов в Ісуса викликали грішники, а найбільше обурення фарисеї! Тим не менш, ми не дозволяємо собі бути грішниками. Як наслідок ми приховуємо правду про себе, одягаємо маски, стаємо *правильними*, бездоганними настільки, що з нами звичайній людині важко знайти мову. Фарисейство просто процвітає в нашій душі, коли ми самотужки намагаємося стати святими. Цікавими є слова Папи Франциска про те, що виконання заповідей – це не гарантія входу в рай.

Симон мав досить благий намір – отримати Святого Духа. Але сам підхід спровокував просто вибух апостола, який вдається до дуже жорсткої критики. Щоправда, історія закінчується позитивно: Симон покався. Можна сказати, що він дозволив собі бути грішником, що означає: побачити правду про себе і стати вільним...

20 травня

Четвер

Діян 8, 26-39

Ів 6, 40-44

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 8, 26-39

Ангел же Господній промовив до Филипа, кажучи: «Встань та піди на південь, на дорогу, що йде з Єрусалиму в Газу; вона безлюдна.»

І встав він і пішов. Аж ось, етіопський муж, скопець, вельможа Кандаки, етіопської цариці, що був над усім її скарбом та що прийшов був в Єрусалим на прощу, - він повертався, сидячи на своїй колісниці й читаючи пророка Ісаю. Сказав Дух до Филипа: «Підійди і пристань до цієї колісниці.»

Підбіг Филип і почув, що той читав пророка Ісаю, і сказав до нього: «Чи розумієш, що читаєш?» А він відповів: «Та як можу, коли ніхто мене не наставить?» І попросив Филипа зійти й сісти біля нього. Місце ж Писання, що той читав було це: «Його вели на заріз, мов овечку, мов те ягнятко перед тим, хто стриже його, безголосне; так він не відкриває рота свого. В його приниженні відмовили йому суд. Рід його хто може оповісти? Життя бо його від землі вирвано.»

Озався скопець і мовить до Филипа: «Скажи, будь ласка, про кого це пророк говорить? Про себе самого, чи про іншого кого?» Тоді Филип відкрив уста свої і, почавши від цього Писання, благовістив Ісуса йому. А коли вони їхали шляхом, прибули до води якоїсь, і скопець каже: «Он вода! Що забороняє мені охриститись?» Сказав же Филип: «Коли віриш з усього серця, - можна.» Відповідаючи, сказав: «Вірю, що він є Син Божий.»

І повелів, щоб колісниця стала, і вони обидва - Филип та скопець - зійшли у воду і він охрестив його. А коли вони вийшли з води, Дух Господній пірвав Филипа, і скопець не бачив його більше; він їхав, радіючи, дорогою своєю.

Євангеліє від Івана 6, 40-44

«Така бо воля мого Отця: щоб кожен, хто Сина бачить і вірує в нього, жив життям вічним і щоб я воскресив його останнього дня.»

І обурились юдеї на нього, що сказав був: «Я хліб, який з неба зійшов», і говорили: «Чи то ж не Ісус, син Йосифів, що його батька-матір ми знаємо? Як же він тепер твердить: Я зійшов з неба?» А Ісус їм у відповідь: «Не ремствуйте між собою. Ніхто не спроможен прийти до мене, коли Отець, який послав мене, не приведе його, - і я воскресну його останнього дня.»

Розважання від Скинїї

У цьому фрагменті до Филипа промовив Дух Святий, однак не тільки він може промовляти. *Злий дух озвався до них, кажучи: Ісуса я знаю і Павла знаю, ви ж, хто такі?* (Діян 19,15). Як саме промовляють ці два духи, і як відрізнити їх один від одного? Слово Дух (*pneuma*) має такі значення: *вітер, подув, віяння; дихання, дух життя, душа; дух; натхнення, схильність, настрої.* Яке натхнення, *схильність*, настрої відчуваю – такий дух мені й навіює. Филип мав натхнення піти на безлюдну дорогу, він був аж так налаштований на проповідування, що біг за колісницею.

Наскільки я відкритий на дію Святого Духа й чи вмію розрізнити навіювання Святого Духа від навіювань злого? Наскільки я відкритий бути інструментом Божих планів, навіть не розуміючи їх? Уміння розрізнити духів є запорукою мого служіння Богу. Цікавою є в сьогоднішньому читанні Апостола постать ефіопського скопця. *І попросив Филипа зійти й сісти біля нього.* Він був дуже забезпеченою людиною, бо був скопцем ефіопської цариці, що наглядав за всім її скарбом. Він їхав з караваном, де було безліч людей, охорона, коштовності. Однак виявляє поставу смиренної людини, просить якусь підозрілу брудну людину, яка біжить біля колісниці, зійти до нього, хоча це він знаходиться на висоті, зверху, на колісниці. Ефіопець ставить себе на щабель нижче за Филипа.

Смиренна постава й пошуки Бога, навіть якщо вони невдалі, а надія щось зрозуміти майже відсутня, притягне Духа Божого й людей, через яких цей Дух буде діяти. Постава Филипа теж гідна наслідування. Якщо ти служиш Богу – служи як Филип: Святий Дух надихнув його вийти на безлюдну дорогу, побігти за колісницею, проповідувати Христа, привести людину до Христа й щезнути. Филип має смиренну поставу, а коли співпрацює з Божим Провидінням і робить свою справу, Святий Дух переповнює Филипа: *Дух Господній пірвав Филипа (пірвати з грецької означає викрадати, захоплювати, розкрадати)*. Скопець більше не бачив Филипа, а той не залишився, не став зав'язувати якісь стосунки з ефіопцем, він був підкорений Духу Божому. Якщо служиш Богу, то будь готовим до того, що Дух Божий буде викрадати, захоплювати, навіть поривати тебе.

21 травня

П'ятниця

Св. Ап. І св. Івана

Ів 1, 1-7

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Ів 19, 25-27; 21, 24-25

Перше послання апостола Івана 1, 1-7

Що було споконвіку, що ми чули, що бачили нашими очима, що оглядали і чого руки наші доторкалися, про Слово життя, - а життя об'явилося, і ми бачили й свідчимо й звістуємо вам життя вічне, що в Отця перебувало й нам явилось, - що ми бачили й чули, звістуємо й вам, щоб і ви мали спільність із нами. А наша спільність - з Отцем і з його Сином Ісусом Христом. І це ми вам пишемо, щоб наша радість була повна. А ось та звістка, що ми від нього чули й звістуємо вам: Бог - світло, й ніякої у ньому темряви немає. Коли ми кажемо, що маємо з ним спільність, а ходимо в темряві, то ми говоримо неправду й не чинимо правди. А коли ходимо у світлі, як він сам - у світлі, ми маємо спільність один з одним, і кров Ісуса Христа, його Сина, нас очищує від усякого гріха.

Євангеліє від Івана 19, 25-27; 21, 24-25

А при хресті Ісусовім стояли його мати, сестра його матері, Марія Клеопова та Марія Магдалина. Бачивши Ісус матір і біля неї учня, що стояв, - а його ж любив він, - мовить до матері: «Жінко, ось син твій.» А тоді й до учня мовить: «Ось матір твоя.» І від тієї хвилі учень узяв її до себе. Це той учень, який оте свідчить і який оте написав, і знаємо, що його свідчення - правдиве.

Є багато ще й іншого, що сподівав Ісус, - та якби оте все поодинці записати, то, гадаю, і самий світ не змістив би написаних книг. Амінь.

Розважання від Скинії

Сьогодні Католицька церква Східного обряду вшановує пам'ять апостола та євангелиста Івана.

Іван – син Заведдея та Соломії, брат майбутнього апостола Якова, рибалка за професією, спільник Симона. На поклик Ісуса Іван з братом *зараз же, кинувши човна і свого батька, пішли слідом за ним* (Мт 4,22). Коли Христос призначав дванадцятьох, то дав братам ім'я *Воанергес, у перекладі – Сину грому* (Мк 3,17).

Іван – улюблений учень Христа. Він був свідком воскресіння дочки Яіра, бачив славу Господню на горі Тавор. Під час

Тайної вечері схилився Ісусові *на груди та й запитав: Господи, хто той, що тебе зрадить?* (Ів 21,20) Був у Гетсиманському саду. *І взяв Петра з собою і двох синів Заведея, і почав скорбіти та тужити. Тоді сказав їм: Смуток у мене на душі – аж до смерти! Зостаньтеся тут і чуйте за мною* (Мт 26,37-38). Іван чув останні слова Ісуса на Хресті. Бачив, як один з вояків проколов Йому списом бік. Він, один з дванадцяти апостолів, був під хрестом, коли помирав Господь. Першим біг до гробниці, коли дізнався, що немає Господа там. Один серед апостолів, який не помер мученицькою смертю. Івана називають євангелистом любові, він – автор четвертої Євангелії, книги Одкровення та трьох послань.

Останні слова Ісус скеровує до своєї матері та до Івана: *Жінко, ось син твій. А тоді й до учня мовить: Ось матір твоя.*

Пречиста Діва Марія, як людина, переживала сум'яття, страждання, самотність. *Що робить Ісус у ці останні хвилини? Він піклується про Марію. Попри всю свою безпорадність на хресті, Він далі піклується про неї* (Джеймс Мартін, *Сім останніх слів Ісуса*). Ісус також піклується про свого учня, який залишився вірним до кінця, співстраждав під хрестом з Господом та Його матір'ю. Ісус не залишає їх в самотності. В особі учня Ісус усіх нас віддає під опіку Матері Божої. Відтоді ми маємо небесну покровительку і заступницю. Ми всі стали її дітьми, а Вона – нашою матір'ю.

22 травня

Субота

Св. Миколая

Євр 13, 17-21

Лк 6, 17-23

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Послання апостола Павла до Євреїв 13, 17-21

Слухайтеся ваших наставників і коріться, бо вони пильнують ваші душі, за які мають звіт дати; щоб вони це робили з радістю, а не зідхаючи, - бо це для вас некорисно.

Моліться за нас, бо нам здається, що маємо добре сумління, бажаючи у всьому поводитись добре; тим більше ж прошу вас це робити, щоб якнайскоріше мене вам повернено.

Нехай Бог миру, що підняв з мертвих того, хто кров'ю вічного завіту став великим Пастирем овець, - Господа нашого Ісуса, - зробить вас здібними виконувати його волю добрими ділами, здійснюючи у вас те, що йому любе через Ісуса Христа, якому слава по віки вічні. Амінь.

Євангеліє від Луки 6, 17-23

Зійшовши з ними, він став на рівнім місці, й була там велика сила його учнів і людей вельми багато з Юдеї та з Єрусалиму, і з побережжя Тиру та Сидону. Вони прийшли послухати його й оздоровитись від своїх недуг; і всі ті, що їх мучили нечисті духи, теж оздоровлялись.

Увесь народ намагався його торкнутися, бо сила виходила з нього й усіх оздоровляла. Тоді він, звівши на своїх учнів очі, почав казати: “Блаженні вбогі, - бо ваше Царство Боже. Блаженні, голодні нині, бо ви насититесь. Блаженні, що плачете нині, бо будете сміятись. Блаженні будете, коли вас ненавидітимуть люди, коли вас вилучать, коли ганьбитимуть вас та коли викинуть, як безчесне, ваше ім'я Сина Чоловічого ради. Радійте того дня і веселіться, бо ваша нагорода велика в небі. Так само бо поводитися з пророками батьки їхні.

Розважання від Скинїї

Сьогоднішнє Євангеліє наводить перелік блаженств згідно зі записом євангелиста Луки. Ми перебуваємо на рівнині. Дозвольте перефразувати: ми стоїмо на терені нашої справжньої людськості, в усій її вразливості. Жінки й чоловіки рівнини – не гурток просвітлених, ані народ з виразною релігійною приналежністю. Вони прийшли звідусіль: з Єрусалима, з Юдеї, але також і з поближких

Тира й Сидона. Ісус, як Мойсей, сходить з гори і занурюється в це людство. Як Мойсей, Він розчулений. Але ось що нас дивує – Його погляд. Ісус дивиться на цих простих людей, що признаються до власної слабкості, й – подумати тільки! – проливає світло на красу й багатство, які вони в собі носять. Блаженні ви! Ви, – і Він дивиться на них. Ви – як намагання сказати: ви вартісні, на відміну від тих, хто відчуває себе повним і ситим. Він проливає світло на вартість маленьких. І звертає увагу всіх на добро, яке часто мовчки живе в них. Так Учитель, який щойно молився на горі, поширює горизонти, змінює правила – для Нього важливі ті, хто не є важливим. Це добро, яке треба розпізнати і зберегти. Це цінне добриво цієї рівнини людської природи. Це щоденна реальність, як сказав би Шарль Пегю: *яку Слово хоче взяти у свої руки, як глину для нового створіння, досконалішого за попередні*. Чим є співчуття Бога, Мойсея, Ісуса? Це не спільне бідкання. Це розбивання шкаралупи слабкості й суперечностей щоденного життя, щоби звільнити добро, яке є всередині, податну глину. Ось велич життя, якої варто вчитися щодня. Вона у спроможності дивитися крізь шпаринки наших гріхів, слабкостей. Це золото любові, яка лікує рани, дає нам надію, натхнення та відвагу зустріти день сьогоднішній та день завтрашній. Треба вміти побачити в наших щоденних слабкостях шлях, яким скористався Бог, щоби дати нам спасіння. Воскресіння – це прожити звичайне життя в незвичний спосіб!

Що таке Журнал Скинія?

Головна мета **Журналу Скинія** — допомогти людині пізнавати Бога через Святе Письмо.

Саме тому значну частину журналу займають щоденні роздуми над Словом Божим — біблійними читаннями за літургійним календарем УГКЦ. Ці роздуми є плодом особистої молитви їх авторів — священиків, монахинь, мирян, які так само прагнуть жити у ритмі життя УГКЦ, намагаються знайти відповіді на актуальні питання сьогодення. Окрім того, в **Скинії** є низка цікавих статей і розмов на окремо обрану тему.

Переглянути і замовити випуски **Журналу Скинія** (в електронному форматі) ви можете на сайті skynia.org

Нагадуємо, що ми пропонуємо розсилки:

- англійською та українською мовами
- за Григоріанським, Юліанським та Ново-юліанським календарями

Для індивідуальних користувачів

Скинія пропонує варіанти підписки на біблійні літургійні читання та розважання до них на кожен смак та потребу!

- Мейл-розсилка (лише на неділі та свята)
- Мейл-розсилка (щоденна)
- Розсилка в Телеграм (щоденна)

Для парафій та інших груп

- Ви можете **роздрукувати** або розмістити на вашому **сайті** файл **PDF** з розважаннями від Скинії, щоби парафіяни чи члени спільноти могли його легко завантажувати.
- Або ж ми надішлемо вам **QR-код** і **кнопку/банер** для сайту з посиланням на реєстраційну форму **спеціальної мейл-розсилки** для ваших парафіян чи членів спільноти.

Підтримай нашу місію!

Якщо тобі подобається те, що ми робимо, ти можеш підтримати нашу працю своєю пожертвою. Дякуємо!

[Картка Монобанк](#) / [Картка Приватбанк](#) / [PayPal](#)

Чому це важливо? Ми намагаємося зробити ціну підписки якомога більш доступною, але це означає, що цих коштів не вистачає на покриття всіх витрат.

В чому маємо потребу? Оплата праці перекладачів та членів редакції. Інші витрати (оплата сервісів, поточні витрати, податки тощо) сплачуємо з прибутків.

Звіт щодо використання пожертв можна буде побачити [тут](#).

skynia.tilda.ws | [facebook](#) | [twitter](#) | [пожертва](#) | skinia.ua@gmail.com